

Plomyk
nadziei...

Plomyk
nadziei...

PROGRAM
EDUKACJI KULTURALNEJ
DZIECI I MŁODZIEŻY
W ZIELONEJ GÓRZE

Wydawca

Zielonogórski Ośrodek Kultury
ul. Festiwalowa 3, 65-520 Zielona Góra
www.zok.com.pl

Redakcja

Natalia Dyjas-Szatkowska, Małgorzata Paszkier-Wojcieszonek

Słowo wstępne

Natalia Dyjas-Szatkowska

**Projekt okładki,
opracowanie graficzne**

Teresa Grzesiak

Druk

Uni Druk Kraków

ISBN 978-83-952655-5-6

Zielona Góra 2020

Zrealizowano przy pomocy finansowej Miasta Zielona Góra

Jeśli czujesz, że wszystko wokół jest nie tak, potrzebujesz na chwilę oderwać się od rzeczywistości, to zostaje właśnie ten mały „Płomyk nadziei”. Można chwycić za długopis, można włączyć komputer. Cel jest ten sam – wędrówka po świecie własnej wyobraźni, uchwycenie skomplikowanych emocji i zamknięcie ich w niewielkiej formie wiersza. Jakie to wyzwanie! Ale i jaka satysfakcja, gdy uda się przekazać światu to, co siedzi nam w duszy. Nie bójcie się łąpać tych małych płomyków, bo one mogą wzniecić prawdziwy liryczny pożar. Nie bójcie się swoich uczuć, bo właśnie tym tomikiem wierszy pokazujecie, że potraficie o nich mówić z pasją i oddaniem. Dla jednej osoby to będzie miłość do swojej małej rodziny – klasy ze szkoły. Dla innej – rozczarowanie pierwszym zakochaniem. Ktoś wierszem pokaże tęsknotę za osobą, której nie ma już w naszym życiu. Wszystko to składa się na Wasze wyjątkowe emocje. Dbajcie o te „Płomyki nadziei” i dalej miejcie odwagę tworzyć sztukę. A my wciąż tak chętnie będziemy ją czytać.

Natalia Dyjas-Szatkowska

Koniec świata

Nastało zatem gorące lato
wieczne lato
nie będzie już rumianych od chłodu polików
ośnieżonych duktów leśnych
przebudzenia z zimowego snu
umarły rześkie poranki.

Ognisty smok pożera świat
błękitna pościel nie chroni już przed jego gniewem
ucichła melodia życia
odeszły szmaragdowe wspomnienia.

Mówią że będzie dobrze
że dom jest bezpieczny
dlaczego więc niebo jest ciągle wściekłe
a deszcz nadal cierpki?

Piszą że powietrze w normie
ale pachnie wciąż końcem
i czują że nadchodzi.

Zapalam świeczkę o zapachu leśnym.

Życie

Mosty jak grzyby po deszczu,
piękno sprzed tysięcy przyjaciół.
Z ulgą potrafisz coraz bardziej
napisać na papierze czarne i białe wartości.
Z szydełkiem na słońce,
odchodzę w pamięć pamiątkowych zdjęć.
Wieczorem raz drugi
zamykam się w sobie.

...Jest ukryty
w zakamarkach
mojej duszy...

...W szufladce z literą...

Gdyby

Nos przyklejony do szyby
czas się uśmiecha
a ja sama nie wiem czy się zatrzymał
żeby przyjrzeć się niebu
bo chmury ciągle płaczą
a mały krzew rozmawia z drzewem

zastanawiam się
czy gdyby dzień zgasił światło
a noc zapaliła lampę
akwarele zamysłonymi pędzlami namalowałyby tęczę?

Mój smutek

Dziś jest okropny dzień.
Chmury płaczą,
słońce ucieka daleko, daleko stąd,
a ja siedzę smutna w oknie...
Tęsknie za moim ukochanym Puszkiem
- małym, wiernym pieskiem.
Maluję go słowami,
wieszam wspomnienia w szafie moich myśli.
Układam pomału,
dokładnie i delikatnie.
Czarne chmury moich myśli rozjaśniają się.
Powoli zamykam smutek...

Może...

Spadam
sponiewierany
oczy blade
usta czarne
coraz ciemniej
i ciemniej
mój obraz pusty
gdybym trochę poczekał...
gdybym się nie zbliżał...

tęsknota powoli i dokładnie szkicuje moje myśli
cierpliwie zapełnia kolorem nagą przestrzeń
jak woda napotkane szczeliny
to co w pragnieniach
zyskuje wyraźny kształt

może jednak da się zacerować dziury?

Płomyk nadziei

Jest ukryty w zakamarkach mojej duszy
W szufladce z literą „N”
Zacumował na dnie jak stary wrak
Zawinięty w sen, by nie odpłynął
Zapomniany w szary mrok
Ledwie tli się w jasny dzień
Jest cichy jak kamień, który milczy
Lecz, gdy ogarnia mnie beznadzieja
I gdy wylewam ocean łez
Uśmiecha się smutno
Obudzony tętniożyłopulsem serca
Zapodany płomyk nadziei.

Zróżnicowanie

Czy zawsze musimy patrzeć na innych
z góry?

Na przykład
na kobietę, którą widzieliśmy wczoraj w centrum miasta,
mającą rysy twarzy
uświęcone przez płacz.

Jej oczy wydawały się zmęczone
wyrzucaniem z każdego miejsca,
bo nigdzie nie pasowała.

A my wszystko tłumaczymy
liczbą butelek alkoholu
lub zwykłą biedą...

A ten mężczyzna,
którego uznaliśmy
za wiecznie włóczęgo się, bezdomnego człowieka...
Owszem, włóczy się,
ale po swojej głowie.

Niebo w kratkę

Nade mną
niebo w kratkę
pioruny zsyła jak tygrys waleczne

promienie słońca
odważnie przesywają szarą przestrzeń

a ja
taki przezroczysty
patrzę w dal...

wokół mnie mieszanina barw
dykretnie wypełniam się czerwienią

niebo w kratkę nade mną
a ja
taki lekki
wpadłem w twoje serce...

Czerwona karuzela

Miałam
swoją ulubioną huśtawkę,
latającą ponad wyblakłe drapacze chmur,
swoją ulubioną ślizgawkę,
wyższą niż najpotężniejszy mur,
swoją ulubioną karuzelę
czerwoną.

Ulubione krzesółko,
ulubiona książka,
ulubione mydełko,
ulubiona wstążka.
Teraz tylko ulubiony pośpiech.

Mamo! Proszę, wróćmy na plac zabaw...

Przepis na wiersz

Pisanie wiersza... prosta sprawa?
Wszak to dla duszy ma być dobra strawa.
Bo nie wystarczy w gar wrzucić zdania luźno sklejone,
zamieszać łyżką, koniec, kropka i skończone.
A gdzie jest szczypta metafory, garść epitetów, kropla anafory?
Pokroić też trzeba rytmy w plastry cienkie
i ugotować, by wszystko było miękkie.
Potem serwować wszystkim dookoła,
słowo, że każdy jeszcze dokładkę zawoła.
I najważniejsza rzecz na koniec została,
to włożona w wiersz moc serca twórcy cała.
Bo bez serca i uczucia, to już chyba norma,
mogłaby powstać dość niestrawna forma.

Moje książki

Zamiast mamę ciągle pytać,
Nauczyłem się sam czytać.
„Ile miałeś wtedy lat?”
Tak mnie pytał kumpla brat.

Odpowiadam, że lat sześć,
Może nawet tylko pięć.
Jeśli czegoś nie wiedziałem,
Szybko sobie przeczytałem.

O zwierzętach, o kosmosie,
I jak zrobić kaczkę w sosie.
Czytam również o Indianach,
Którzy znają się na czarach.

Wieczorami, przed zaśnięciem,
Witam się z Maleszki zdjęciem.
I „Magiczne drzewo” czytam.
„Jeszcze mogę?” – mamę pytam.

Siedząc sobie w moim domku,
Przeczytałem o Matołku.
Cieszy mnie też każda bajka,
I przygody Mikołajka.

Lubię książki fantastyczne,
Przygodowe i logiczne.
Ja poezji nie unikam,
Bo się z nią na lekcjach stykam.

A co czytam jako pierwsze?
Brzechwy i Tuwima wiersze.
A czy nudzą mnie lektury?
Nie, chcę je czytać do matury.

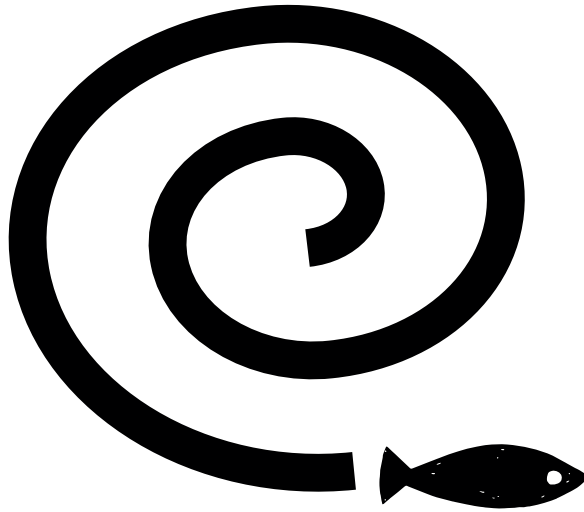
Dużo książek w domu mam,
Które teraz czytam sam.
I stąd wenę swoją mam,
Którą w wierszu Państwu dam.

Franciszek Maślanka

Zespół Edukacyjny nr 3 w Zielonej Górze
Turniej Jednego Wiersza - wyróżnienie

...Zacumować na dnie jak stary wrak...

...Zawinięty w sen, by nie odptynał...

Idę...

Idę sobie, idę i tak myślę...
Nade mną czarne niebo bez tęczy, bez słońca...
Na nim tylko księżyc, gwiazdy rozświetlają całe miasto...
W oknach ciemno, nie ma ludzi. Pustka!
Czarna dziura! Gdzie są wszyscy?

Idę, idę i tak idę, wypatrując...
Białych skrzydeł, białych chmurek...
Gdzie to wszystko?!
Gdzie ja jestem?!
I tak myślę, że przecież jest noc!
Ptaki śpią, ludzie śpią...
Tylko ja jeszcze idę.

Klasa II A

Nasza klasa jest wspaniała,
Każda Pani taką by mieć chciała.
Nasza Pani zwie się Darka
- Zabawna niczym kawalarka.

Śmiechu u nas jest bez liku,
Pracy również – by w dzienniku,
Nasze Mamy oglądały
Same „szóstki” i pochwały.

Choć dwóch Antków i dwie Anie,
Dwóch Rafałów i dwie Maje
- Różny wygląd, charakter
I w dzienniku też numery.

Franków w klasie mamy dwóch,
I choć każdy dzielny zuch,
Co próbuje słuchać Pani
Tylko jeden – bliźniak Hani.

Marcel, Hubert, Borys, Damian,
Zosia, Emil i Martyna,
I dwóch Piotrków - choć odmieńce,
Zgrana jest nasza drużyna.

Bartek, Nina i Amelka,
Jest mistrz gier i „youtuberka”,
Ta co śpiewać dużo lubi,
I... żeby nikogo w wierszu nie zgubić.

Jest Oliwia i Nikola,
Co nas wszystkich dookoła,
W pamiętnikach uwieczniają,
Wszystkim nam się przyglądając.

Jam jest Julia - autorka wiersza,
Dla mnie muzyka najważniejsza,
Więc muzyczne daję słowo:
Mam swą klasę WYJĄTKOWĄ!

***

Dno oceanu
Unoszę się i opadam
Zatopiona w trwaniu
Delikatność odczuć
Pobudza nerwy

Zobacz muzykę
Usłyszysz taniec
Każdy ruch jak oddech
I oddycham za blisko siebie

Jestem
Utkwiona w sensualności
Bezwładnej fali
Czuję upojenie

Oceanu dno
Zamilkło

Harmonia bezdechu
Wstrzymuję ruch
Zamieram

Oddycham, ale...
Nie w swoim rytmie

Ideał

czym może być ten
za którego go mają
ci którzy własnej wartości nie znają
w klepsydrze czasu zamknięci
pozbawieni wolności
ślepcy
zapatrzeni w niego
wzrokiem wędrując przez ich duszę
szukając tego
czego nie doceniają
jak sen
który uczy nas śmierci
obezwładnia ciało
wrywając duszę
lecz i to dla niego za mało
bo serca z kamienia
rozerwane na kawałki
już nigdy nie będą takie same

Wysłucham Cię

Wysłucham Cię. Zawsze.

Przejdź tylko przez most, przez który u wód zimnych rzeka strachu płynie.

Wysłucham Cię. Zawsze.

Zaparzę Ci miętę, melisę, kawę...

Porozmawiamy o tym, co nas boli.

Otworzymy dusze serc, w których perły ukryte znalazły swe miejsce.

Wysłucham Cię. Zawsze.

Jeśli musisz, to mów mi masę przykrych słów,

aby na koniec zabrać mnie do wrót swego serca,

żebyśmy mogła poczuć jego rytm, w jakim mówi mi: „Kocham Cię”.

Kiedys

Kiedys było inaczej – łatwiej
Twarz była jasna – radosna
Oczy się śmiały – szczerze
Miały powody?
Nie sędę
Mimo to żyły
Teraz jest jak jest – ponuro
Uśmiech fałszywy
nawet jeśli mógłby być szczerzy
Oczy zasły mgłą
i wodą
Długopis śmiga po kartce
schematem
bez skupienia
automatycznie
Chciałabym żeby było jak kiedys
Bo kiedys było inaczej

Co chciałbym powiedzieć

Gdybym miał pokochać Cię wierszem o róży,
Pewnie mówiłbym o czerwieni jej płatków,
Zapachu lub zieleni liści.
Żadna tu jednak nie kwitnie - nic dziwnego.
Kilka słów to za mało dla róży.

Dla Róży Woda jest wiecznością

Dla Róży Woda jest wiecznością.
Tak. Jest dla Niej wszystkim.
Słońce, Ziemia też są potrzebne,
Ale dla Róży Woda jest wiecznością.

Z niecierpliwością wyczekuje deszczu.
Delikatne krople spływają po płatkach.
W końcu...
Dla Róży Woda jest wiecznością.

Lecz nadchodzi ulewa.
Burza wielka topi Różę.
Nie ma jak się wydostać.
Ciężkie krople spadają na delikatny kwiat.

I wychodzi Słońce.
Jest ono nadzieją, ratunkiem.
Osusza Różę. Pomaga.
Przynosi świadomość, że nie potrzeba już Wody.

Trudno się jednak starać.
Róża w nowym Deszczu ożywa.
Przecież dla Róży Woda jest wiecznością.
Lecz to nie jest już ta sama Woda.

Niewiadoma

Po kolejnej
Ulatniającej się kropli
Staję u bram
Od głowy
Do stóp
Ogarnia mnie cholerny gorąc
Jakby wrzątek wylany
I spokojnie spływający
Po moim ciele
Nie ruszam się
Nie mogę nic zrobić
W ciemności
Zbliża się twarz Okrutna
Obrzydliwa
Uśmiechając się niczym
Morderca z najgorszego Horroru
I
Pikanie
Biel
Zapach który każdy podświadomie
Zna
Chcę tam wrócić

Oliwia Bera

CKZiU nr 1 „Budowlanka” w Zielonej Górze
Autunalia - wyróżnienie

...Zapomniany w szary mrok...

...Ledwie tli się w jasny dzień...

osobista unia personalna

błądząc wreszcie wierzę że jesteś słabą mapą
ale gdy potykam się o kamienie czuję że warto
zanurzyć się w bajerach bajorach żrenic
zakotwiczyć przy mostku gubić się
w melatoninowych jeziorach /i znamionach i bliznach/
krążyć po stawach
rozłożyć się na pofałdowanym leżaku w jaskini
i chodzić po wzgórzu czołowym /spacerować po głowie/

tam u ciebie funkcjonujecie na trochę
innych bezprawnych normach
/nie każda księżniczka ma
swój zamek/

żałuję też że nie uwolniłeś granic
i nie gwarantujesz w słonych kanałach na policzkach
swobodnego przepływu ludzi towarów usług i kapitału

pomimo wszystkich niedogodności podtrzymuję prośbę
o przyznanie mi wizy i ewentualnie prawa tymczasowego pobytu

czasami zapamiętuję co mówią wszystkie z/a/mysły

chciałabym pospacerować po sadzie
/teraz gdy to ty obiecałeś wrzesień
liście nadal smakują życiem/
i zerwać to twoje piękne jabłko adama do swoich koszy
obierać skórki chociaż w nich jest najwięcej witamin
rozgryzać rumiane policzki
zostawiać ślady frywolnej pomadki na mięszu

/po brodzie spływa sok/

przeżykam nektar /ambrozja zostanie podana po deserze/
i upewniam się że nie jesteś psiarką ani antonówką
z drzewa za lepianką na wsi
to swojskie chłopaki a robaki drążą w nich korytarze do serc

tylko że my tańczymy walca po Edenie
ja nie lubię stawać się ewą rozrzucisz pestki
wyrośnie samotny kwiat jabłoni
/ale tylko jeśli masz okulary w których dostrzeżesz wiosnę/

teraz zapełnię tylko cały kosz opaloną jesienią

Aleksandra Majówka

Ogólnopolski Konkurs Poetycki
„Miłość niejedno ma imię”
nagroda główna

potknęłam się wzrokiem o słup ogłoszeniowy przy przystanku
i czytam jakby miasto oddychało jego słowem
pisze, że odda w dobre ręce serce z second handu
mało używane w prawie idealnym stanie
z lekkim przetarciem na kieszonce aorty
i zamkiem do naprawy /żeby nie był taki błyskawiczny/
w rozmiarze dopasowanym do damskiej torebki
doskonale wchłania łzy

/cena do negocjacji odbiór osobisty możliwa ewentualna wymiana
proszę nie zdejmować nie handluję organami/

Panna dworska

Była lalką z porcelany
Lekką na tyle by zawiesić ją w głowie
Za ciężką by utulić ją silnym westchnieniem
Niech Pan powie...
Ile róż utopił Pan w jej spojrzeniu?

Była poezją ze szkła
Delikatną na tyle by ją dostrzec
Za chłodną by zechcieć pokochać
Niech Pan powie...
Ile razy serce Panu zadrżało na jej widok?

Była zaszuszoną kwiatem
Zachowanym w sercu na pamiątkę
A mimo to spalił go Pan wzrokiem
Gdy ten ponownie zakwitł

Anna Sowa

Ogólnopolski Konkurs Poetycki
„Miłość niejedno ma imię”
nagroda

Lawendowe wspomnienia

Lawendą i rumiankiem
Pachną nasze leniwe dni
Ćmy toną w świetle
A ja rozptywam się w tobie

Ilekoć usłyszę twój oddech
Roztańczona lecę ku niebom
Tym naszym i tym jakże bezpiecznym

Dziś już tylko żar lata
Odbija się echem tęsknoty
Zasuszę więc każdy twój promień
Wypowiedziane czule słowo
I garść wonnych goździków
By niosły mnie przez tę samotność

Naszą samotność

Senne róże

A Ty

Delikatnie się we mnie zakochaj

Starannie ukryj w moim oddechu

Tak abyś nie zwiędła

Rozpal we mnie ckliwość

I muskaj mnie nią każdego dnia

Tak by ponownie zadrżało serce

I proszę Cię tylko

Chroń swoją miękką duszę

Duszę - z cukru i róż

Anna Sowa

Ogólnopolski Konkurs Poetycki

„Miłość niejedno ma imię”

nagroda

Ty i kawiarnia

Wdycham jego słowa
Zalewają powoli wodospad moich myśli
I ten kosmyk leniwy
Wylegujący się na polanie złotego czoła
Odwracam wzrok
Ulica, samochody, pies, pani
Czuję przyjemność chodnika
Pieszczonego przez lekki deszczyk
I gęsty tętent miasta
Pozostawiony daleko za szybą
Ciepło, moją dłoń owiały jego palce
Słowo spada z moich warg
By osiąść na powierzchni latte

Piję łyk

Serce krzyczy

Rozpadało się na dobre

Ten defekt i ta słabość

Kolejna noc zalała ich małe mieszkanie
Późny powrót męża, a jakby go nie było
Przychodzi on z pracy do jedynej kobiety
Ważnej w jego życiu - miłości w ich barku

Butelka o krągłościach do pozazdrosczenia
Pieści je codziennie, starannie, zachłannie...
Żonę beznadzieja stroi do snu
W burej tej koronce brzdęk szkła tka swój wzór

Ach, pstryczek światła - jak gong w uszach żony
Jeden krok, drugi, czyż sobie przypomniał?
Obraz kobiety i butelki wina
Nagle są tym samym, dziwnie scalone

W drzwiach już góruje, jak dziki się zbliża
Zalewa łóżę miękkie i nagle dosięga
Kobietę swoją niedawno przypomnianą,
Teraz najdroższą dla nierozumnej głowy

Jej usta chłoną jego pijaną namiętność
Mąż wzbiera w siły, żyje już bez granic
Porywa małżonkę w swój bezzmysłowy taniec,
Rozdziewa ze starannie utkanej piżamy

Niezwiązani wiążą się rękami
Woda gasi ogień, siłę tłumią łzy
W końcu zmęczenie rozrywa tych dwoje
W jedyne miłe sercu objęcia Morfeusza

Historia poniedziałkowego popołudnia

Wybrałam kawiarnię,
Wybrałam czas i miejsce spotkania
Spisałam wcześniej słowa,
By nie popełnić więcej błędów niż
To konieczne

Czarna kawa,
Czysta, gorzka, taka, jakiej nie lubię
On nie wziął nic

Próbował wyczytać coś z mojej twarzy,
Gdy staliśmy przy kolumnie
Naprzeciw baristów
Oddychałam szybciej, czując obok siebie jego zapach
I czekałam, nie chcąc otworzyć się za wcześnie

Usiedliśmy, siedzimy
Moja kawa paruje, moje usta mówią
Czułam, jak każde słowo wbija kolejną igłę
W jego i tak przeciążone już serce
Nie chcę

Skończyłam, ale nic się jeszcze nie zmieniło
Oboje siedzieliśmy, jak minutę temu
Stół, krzesło... nadal stały
Jedynie na powierzchni kawy powstała jakaś wzorzysta zebra

Tylko ona odważyła się zmienić
Cisza trwała
On siedział
Ja patrzyłam na filiżankę
A w tle grał jazz z wesołym saksofonowym solo
O, ironio

Uciekając przed niemymi wyzwiskami jego spojrzenia
Zsunęłam się do kawy
Rozproszyłam ten irytujący szlaczek, lecz lekki osad nadal mącił mi obraz

„Nie, to nie miało sensu”
„Nie wiedziałam”
„Tak mi przykro”

I w końcu odszedł
Pożegnawszy się, ruszył do wyjścia
Ze łzami w oczach topiłam się w tej nędznej czarnej brei
Już jednolitej na całej powierzchni
Tak bardzo cię przepraszam

Teraz mokre poczucie winy chłonęła skóra
Spływało leniwie do rękawów
Kapało na kolana
Stół stał, krzesło opustoszało
I saksofon, który głośniejsze śmiać się już nie mógł

***

Nicością modlimy się
Do gwiazd
Dawno zapomnianych

Bezczyntem oczekujemy
Przyszłości
Wpatrzeni w siebie
Marzymy
O ukrytym jutrze

Szukamy
Łez
W pokornym zatrzęsieniu horyzontu

Nieczynność serca
Zawału uczuć
Bez troski nie opanowując
Stosownego beztaktu

Kinga Grzęda

Ogólnopolski Konkurs Poetycki
„Miłość niejedno ma imię”
nagroda

...Jest cichy jak kamień, który milczy...

Lecz, gdy ogarnia mnie
beznadzieja
I gdy wylewam
ocean łez

***

Zamknięta
W pokoju ciszy
Dusza bez pokrycia
Zmaga się z diabłem
Żądna cierpień

Zatkwiona
Bez skóry
W chwili
Bezwstydnie czuwa

Zdejmuje błogość
Stoi naga
Pilnując własnego liryzmu

Zmaga się w intymności
Własnego piekła

Jestem...
A ty?
Przełam niebo

***

Utkwiłam,
W pierzastym obłoku
Namiętnie oddycham,
Zaciskam ścięgna,
By poczuć

Dotyk, spojrzenie

Zatopiona w gwiazdach
Szukam
Wytchnienia

Oddech
I Oddech
Za bliski

Bezdech harmonii,
Wzbudzone ukojenie

Chcę poczuć,
noc już wstała

Chcę zobaczyć,
A gwiazdy zamilkły

Kinga Grzęda

Ogólnopolski Konkurs Poetycki
„Miłość niejedno ma imię”
nagroda

***

Minęło pięć świetlnych lat
Prawie wyschły rzeki
I prawie wyparowały morza
Koszula wciąż pachnie tobą.

Wianek

ususzyłam wianek

splecione chabry słowa
kilka zbożowych kłosów
dwa pocałunki i trzy stokrotki

płatki opadły

Imponderabilia

stukot obcasów poperonowych
echo uśmiechu cichutkie
delikatny zapach mgielny
urwane spojrzenie

trzy wypłakane chusteczki

***

pierwsze zakochanie w tobie
umarło
przez niedobór czarnej herbaty
zimna i słodkiej
niepewności
choć było jej tak wiele

być może kocham nie wystarczy
żeby utrzymać przy nas te wątłe iskry

już zdobyliśmy szczyt wokół nas
kłania się panorama suchego nieba
cierpki skowyt ptaków

teraz możemy odnaleźć kolejny
szorstki wierzchołek albo
wrócić do domu
kochać powoli kochać popiołem

Maja Stabrowska

Ogólnopolski Konkurs Poetycki
„Miłość niejedno ma imię”
nagroda

moja miłość

moja miłość jest dyskretna
można schować ją do kieszeni pudełku po zapałkach
z zażenowaniem zamieść pod dywan
później otrzepać przeprosić obiecać poprawę

mojej miłości nie mogę zgubić w obliczu Miłości
patetycznych takich pisanych wielką literą
takich archetypicznych takich ważnych
takich dawno temu

moja miłość jest kompaktowa mieści się
zaledwie w dwóch słowach
ale pojemniejszych niż Miłość taka znana
tylko z wierszy

żeglujący

zachłannie piłam gorzki sok by w końcu
poprzestać na kompromisie
nie chcę widzieć niczego więcej
nikogo
w zamian zostanę na własnej
wyspie
aby przyswajać codziennie
rzeczywistość uboższą o rozczarowania nowym
pewniejszą za to
impresji (wrażenia mogą być całkiem inne o rzeczach
tych samych)

dzisiaj wydajesz się znajomy jak nigdy dotąd
a jutro możesz być obcy
pod innymi wzgórzami surowych fal koić swoją
osobność
i będziesz już w innych ślepych oczach szukał
światła dalekich i jasnych żagli

jutro byłbyś już na dalszym od mojego
archipelagu
ja nie potrafię tak pływać

Maja Stabrowska

Ogólnopolski Konkurs Poetycki
„Miłość niejedno ma imię”
nagroda

znam zegarmistrza

jestem zębatką,
przekładaną z tak wielu zegarów,
zegarmistrz po raz kolejny już
bierze mnie w swoje ręce,
a kiedy przekłada,
zapominam,

póki zegar nie przestaje tykać,
póki wskazówki wskazują godzinę

jestem zębatką,
przekładaną już zbyt wiele razy,
w końcu pękłam
i przestałam być zębatką,
a pęknięcie było słychać w całym
sklepie

niewystarczająco głośno, by zapamiętać
niewystarczająco cicho, by nie zauważyć

najlepsza róża na zdradę

podobno róże to takie
romantyczne kwiaty

potrafią szeptać, rozkochać
potrafią zabić, ukłuć śmiertelnie

ja jestem słonecznikiem,
żyłam spokojnie jak woda w rzece
kiedy przyszedłeś i mnie wyrwałeś

zgniłam szybko i bezboleśnie
na stole w kuchni,
ale widziałam te róże w sypialni
i słyszałam, jak między sobą szepcą
z jakiej okazji je przyniosłeś

co tydzień
nowy bukiet,
kiedy za późno wracałeś

Wiktoria Miszczuk

Ogólnopolski Konkurs Poetycki
„Miłość niejedno ma imię”
nagroda

czekam

czekam,
choć nie ma na co
za oknem już dawno
pojawiły się pierwsze kwiaty,
a drzewa stoją sztywno
w swoich miejscach sprzed laty

czekam,
choć nie ma na co
strumień dalej płynie wolno
gdzieś w górach wysokich
wokoło kwiaty nadal otwarte, choć późno
urządzam ucieczkę do wspomnień dalekich

czekam,
choć nie ma na co
znowu słońce wschodzi,
jak każdego dnia zmęczone
myśl zawodzi
wszystko na świecie jest rozdwojone

***

Kim jest?

Człowiekiem, który pozbiarał
moje serce z podłogi.

Obiecał, że gdy skoczę,
pofrunie razem ze mną.

Dał nadzieję na to,
że nigdy nie będę sama.

A idąc w stronę przeszłości,
zawsze złapie mnie za rękę.

Obudził we mnie uśpione uczucia,
uowodniając, że ich nie straciłam.

Nauczył mnie grać na pianinie
i pokazał, co to znaczy kochać.

Magdalena Cebula

Ogólnopolski Konkurs Poetycki
„Miłość niejedno ma imię”
wyróżnienie

Uśmiecha się smutno

Obudzony tętniożyłopulsem serca

Szept tęsknoty

Co było po nim?

Nic.

Świat zatrzymał się
z ostatnim muśnięciem
jego ust.

Róże nie były już
intensywnie czerwone.

Na próżno szukałam
jego szmaragdowych oczu.

Żadne ramiona
nie dawały
ciepła.

A uśmiech?
Stał się tylko uśmiechem.

Moje serce bije
dzięki nadziei.

Wciąż szepcze,
że spoglądając za siebie,
zobaczę właśnie jego.

Sztorm

[Kochankowie...]

Odziani w pasmo chmur
- ciemnych jak noc.

[Stoją...]

Naprzeciw fal
z przykrych słów.

[Oni...]

Patrzą w siebie,
gdzie nieposkromiony sztorm
wiruje rzucając żalem.

[Giną...]

Trzymając swoje oziębłe dłonie
rzucają w toń
- ciała bez dusz.

Julia Duda

Ogólnopolski Konkurs Poetycki
„Miłość niejedno ma imię”
wyróżnienie

Apostrofa Orfeusza

Jesteś jak kawa, papieros,
szczególnie gdy ich brak.
Jesteś językiem ludu, wspólnoty kazaniem,
na które przyjdę, bo inna droga
tylko halogenem oświetla Ciebie.

Byłaś ogromnym skokiem,
przeskokiem ujętym w rymy,
Byłaś rażonym zoo dziwności, paśnikiem
na polanie.
Ja sarną.

Przy posiłku elektronicznych bytów dużo,
zdrój jeden...
Zwierzęce myślenie, tym jestem bez Ciebie,
a jednak!

Miską jesteś teraz z jedzeniem psa,
ja psem, sarną i tym co pomiędzy,
szcują mnie! Lecz muszę krzyczeć, gotowy stać
paraliżowany.

Wy takie elektrody macie w poważaniu,
iskra służy słowu i z niego wypływa,
byłaś mi słowem, iskrą w domu ciepłym,
lecz teraz słowem szczuty,
zasypiam u wrót.

Miłość w '39

Wciąż po tobie płaczę i zbieram stokrotki
snuję się wśród ruin miasta ubrana w fantazję
że gdzieś tam
gdzieś tam ciągle jesteś
i wyłonisz się przede mną
wtedy wyrzucę swoje stokrotki
a potem tobie na szyję
zarzucę ramiona
i będę cię całować czule
jak teraz całuje mnie pustka

więdną
mi moje stokrotki
zwiędły
wszystkie inne kwiaty świata
chyba siebie muszę teraz pozbierać

ale czy
pamiętasz naszą miłość? nasz parasol?
tarczę przed ostrzałem i złe
na pewno pamiętasz

wyrzuciłam

jak nasze książki
stare radio i donicę twojej matki
po co mi ona bez kwiatów?

po co mi radio ze złymi wiadomościami?
mnie pamiętasz?

nie pamiętasz

bo choć nie wiem jak
wróciłbyś i walczył o nas
tak jak o nich
ale ty nie wracasz
nie pamiętasz mnie?
ani stokrotek? parasola?
ja nas pamiętam

wciąż po tobie płaczę
nie zbieram już stokrotek
snuję się po nowym mieście ubrana w fantazję
że gdzieś tam
i na mnie jeszcze czeka szczęście
o ile tylko
nie zabrałeś go ze sobą

Zakochana

Nie patrzę w gwiazdy
By zobaczyć noc
Nie dotykam ognia
Żeby poczuć żar
Nie biegnę w przyszłość
By dogonić wiatr
Zaplątana w miłość
Dla Ciebie mój miły
W złotym kufierku
Zamykam na potem
Skradziony skarb
Zostawiam Ci zapach nieba
I spadające nocą gwiazdy
Czuły szept Ci pozostawiam
Odziany w oddech lata
Rzucam Ci pocałunki
Skradzione podczas nocy
Przesyłam dotyk dłoni
Przeplatany płatkami róży
Dodaję szczyptę ognia
I ciszę chcę Ci oddać
Z miłości do Ciebie wołam
Pozwól mi być choć...
Wiatrem w Twych włosach
Skąpo odziana
W zapach miłości
Wciąż zbieram z ziemi
Pokruszone marzenia...

Martyna Maja Kumor

Ogólnopolski Konkurs Poetycki
„Miłość niejedno ma imię”
wyróżnienie

Pożądanie

Cicho, cichuteńko

Strzelają iskiarki –

Bawią się w dziecinne gierki...

Szybciej, coraz szybciej

Przebiega spalanie –

Powiew wiatru przyspiesza ciął igranie...

Tak płonie i płonie

Wciąż w środku gorąco –

A zapach ognia działa nań kojąco...

Maria Wodzak	Koniec świata	7
Weronika Prońko	Życie	8
Weronika Kotylak	Gdyby	11
Alicja Cieszadlik	Mój smutek	12
Leon Siatecki	Może...	13
Julia Nagórska	Płomyk nadziei	14
Julia Jagoda	Zróżnicowanie	15
Alan Klimek	Niebo w kratkę	16
Aleksandra Wiatrowska	Czerwona karuzela	17
Julia Gałęcka	Przepis na wiersz	18
Franciszek Maślanka	Moje książki	20
Sara Burak	Idę...	23
Julia Świetlik	Klasa II A	25
Kinga Grzęda	/ **/	26
Kamila Kurowska	Ideał	27
Barbara Jadwiga Kachel	Wysłucham Cię	28
Agata Kuliszak	Kiedyś	29
Erwin Nowak	Co chciałbym powiedzieć	30
Monika Skrzypczak	Dla Róży Woda jest wiecznością	31
Oliwia Bera	Niewiadoma	32
Aleksandra Majówka	osobista unia...	35

Aleksandra Majówka	czasami zapamiętuję...	36
Aleksandra Majówka	potknęłam się wzrokiem...	37
Anna Sowa	Panna dworska	38
Anna Sowa	Lawendowe wspomnienia	39
Anna Sowa	Senne róże	40
Ewelina Matras	Ty i kawiarnia	41
Ewelina Matras	Ten defekt i ta słabość	43
Ewelina Matras	Historia poniedziałkowego popołudnia	45
Kinga Grzęda	/**/	46
Kinga Grzęda	/**/	49
Kinga Grzęda	/**/	50
Dominika Krajniewska	/**/	51
Dominika Krajniewska	Wianek	52
Dominika Krajniewska	Imponderabilia	53
Maja Stabrowska	/**/	54
Maja Stabrowska	moja miłość	55
Maja Stabrowska	żeglujący	56
Wiktoria Miszczuk	znam zegarmistrza	57
Wiktoria Miszczuk	najlepsza róża na zdradę	58
Wiktoria Miszczuk	czekam	59
Magdalena Cebula	/**/	63

Magdalena Cebula	Szept tęsknoty	.....
Julia Duda	Sztorm	64
Jacek Niemiec	Apostrofa Orfeusza	65
Karolina Bończyk	Miłość w '39	67
Martyna Maja Kumor	Zakochana	68
Marcelina Zubek	Pożądanie	69

Z tej serii dotychczas ukazały się: Za szybą ekranu 2019, Zagrywki z miłością 2018, Wzgórza fantazji 2017, Daję Ci znaki 2016, Nad przepaścią dorosłości 2015, Papierowe ptaki 2014, Szukając tęczy 2013, Ukołysz do snu 2012, A w domu na stole 2011, Buty 2010, Brązowe drzwi 2009, Alt+F4 2008, Niebo niezdecydowanych obłoków 2007, Nieskończoność 2006, Krótka lekcja uczuć 2005, Kilka słów 2004, Konstrukcja chwil 2003, IV Biesiada słowa 2002, Wieczór z poezją Autunalia 2001, III Biesiada Słowa 2001, Wieczór z poezją Autunalia 2000, Z mojego podwórka 1999.

...Zapodany płomyk nadziei.

PROGRAM
EDUKACJI
KULTURALNEJ
DZIECI
I MŁODZIEŻY
W ZIELONEJ GÓRZE

ZIELONOGÓRSKI
OŚRODEK
KULTURY
zok.com.pl

